

Átverték

Minket. Megint. A Nyugat.

Mint ötszáz éve mindig.

1526-óta. Jött a török. Kértünk katonát. Nem adtak. Elvesztünk 150 évre. Európa megmenekült.

Jött az osztrák s nyögtük 400 évig. Négy szabadságharcunkat nem segítették.

1867-ben kiegyezés. Ára 1914 volt.

1916: wilsoni ígéret népszavazásról. Ebben bízva fegyverletétel 1918-ban. Károlyi Mihály bizalmas tanácsra lefegyverkezett, mert ez kedvező lesz. Mások meg fegyverkeztek. Vyx jegyzékek és hátráló határok. Intervenciók: csehek, románok, szerbek.

Trianon 1920-ban – a magyarság kollektív büntetése: 3.5 milliónk idegen iga alá hajtása, velük ment 1000 éves országunk 2/3 része. Azok tették akikkel nem is harcoltunk. Vae victis! Lehet fellebbezni papíron – de nincs kihez. Kilincselés Nyugaton enyhítésért 15 évig hiába.

Hitler megértőbbnek látszik: két Bécsi Döntés s a többséggel magyar részek visszatérnek. Ára hadbalépés.

Megint egy elvesztett háború. Következménye Párizs 1947. Sztalin diktál, Nyugat asszisztál és: szenttelenül szignálja a második Trianont. A visszatértek ismét elszakítottak. Kegyetlenül üldöztetnek, deportáltak és mészároltak. Kárpátaljáról 50 ezer elhurcolása, Északerdélyben koncentrációs táborokban lassú halál ezereknek, Délvidéken 50 ezer lemészárlása, Felvidéken Benes dekrétumokkal kollektív büntetés, állampolgárság megvonása, kifosztás, kényszermunkára hurcolás, 100-ezres tömeges deportálás. Nálunk szovjet okkupáció, rémuralom, erőszakolt kommunizmus.

Forradalom 1956-ban. Nyugati uszítás ellenállásra – árulás a háttérben. Kádár korszak terrorja, 200 ezer elmenekül, kollektivizálás, agymosás, vídám barakk, eladósodás. 1989: rendszeromlás.

Újrakezdés 1990-ben. Háttér: Málta. Az idős Bush és Gorbacsev leült egyezkedni rólunk is.

Esetünkben nincs sok változás: síma átmenet, nincs számonkérés, lehet beszélni, utazni és jött a többpártrendszer. Kiigazítás helyett tabuk: Trianon, határok, elszakítottak. Mert az Európai Unió majd mindent megold! Kerekasztal. Megfelelő vezető keresése. Washingtonban Kis János, Pozsgay Imre, Antall József. Az utolsóóra esik a választás – bizonyára a leköszönők javaslatára. Az első minisztertanácson: „Aki itt trianonozni akar az álljon fel és menjen ki!” Az alaphangot megadták: kussolni kell! Mert az EU...

És ez folyik 19 éve. Míg itt egy csokornyakkendő fiatal diplomata sziporkázta tanácsait mint valami karácsonyi csillagszóró a szikráit az éppen uralmon levő kormánynak, addig a szomszédos kisantantéknál kollegái duruzsolták kiválasztott vezetők fülébe: „Vegyetek be magyarokat a kormányba, lökjetek nekik valamit és csendben lesznek – s ez kitűnő propaganda lesz!” S így lőn. Miközben az RMDSZ Romániában, az MKP Szlovákiában és a VMSZ Szerbiában miniszteri bársonyszékben szunyokált, világgá szállt a hír: ezek micsoda demokráciát csináltak! A háttérben a körülményeknek megfelelően váltott módszerekkel tovább folyt a magyar őslakosság diszkriminációja, kiszorítása, elüldözése.

Az eredmény: 89 év alatt az elszakított magyarság aránya 1:1-ről 4:1-re csökkent s tovább romlik el egészen a felszívódásig. Amint EU tagok lettek, s a körülmények változtak ezek a nagy demokraták kiebrudalták a magyarokat a kormányból. Ez történt Szlovákiában, Szerbiában és most történt Romániában. Szép lassan visszatérhettek régi mániájukhoz a magyarnívasztáshoz.: Malina Hedvig, a temerini fiatalok, a Babes-Bolyai egyetem esete csak néhány eklatáns példa.

Az EU-ban tüskénkedő, hivtaltból mindig optimista brüsszeli diplomatákat és a magyar balliberális kormányt amely 2006-ban átvert 10 millió magyart, s amely kisujját sem mozdította az elszakított nemzetrészek érdekében, sőt kitagadtatta őket a nemzetből most érte az igazi hidegzuhany: a szlovák kormány sovinszta befolyás alatt szeptember 1-én Pozsonyban hatályba léptetett egy olyan nyelvtörvényt amihez hasonlót Hitler sem tett: büntetik a magyarul megszólalókat hivatalos helyeken! Megtehették ezt abban az Európában ahol Pozsonyban csak néhány éve ünnepélyesen megerősíthették a hirhedt benesi dekrétumok érinthetlenségét, melyből legalább 13 a szlovákiai magyarságot kollektív háborús bűnösnek deklarálta, minden jogtól megfosztotta, vagyonából kiforgatta s százezret üldözött el, hatvanezret pedig kényszermunkára vitt Csehországba télen fűtetlen marhavagonokban.

A benesi dekrétumok a náci nürbergi törvényeknek a tükörcépei. Azok a zsidóságot sújtották, a benesi dekrétumok a magyarságot és németiséget. A nürbergi törvényeket már régen hatályon kívül helyezték, alkotóit felelőségre vonták és megbüntették. A benesi dekrétumokkal a csehek és a szlovákok pedig békésen besétáltak az Európai Unióba a nyugati diplomaták tapsa között.

A szlovákok most odáig merészekedtek, hogy törvénybe iktattak egy súlyosan diszkriminatív nyelvtörvényt – szemben minden érvényben levő emberi joggal amiket ők is aláírtak! Lehetséges lenne-e ma feleleveníteni a nürbergi törvényeket? Vajon eltűri-e az EU a benesi dekrétumok újra törvénybe iktatása után ezt az új szlovák neonáci nyelvtörvényt is?

Itt az EU szavahihetősége forog megint kockán: vajon kiáll-e szilárdan a sajátmaga jogalkotásai mellett, s érvényesítteti azokat, vagy ismét elkönnyelhetünk egy új átverést a többiek mellé?

Quo vadis Hungaria?

Prof. Dr. Pungur József.